
Obsah

| | |
|--|-----|
| Úvod..... | 9 |
| Předehra | 12 |
| První obraz: <i>dcera vrchního tajemníka</i> | 12 |
| Druhý obraz: <i>kdo jednou zradí...</i> | 15 |
| První dějství: herečkou v Divadle mladých pionýrů | 17 |
| První obraz: <i>fialka, hřib a pes</i> | 17 |
| Druhý obraz: <i>jugoslávská roztržka</i> | 23 |
| Druhé dějství: dělnickou prokurátorkou na Státní prokuratuře | 26 |
| První obraz: <i>Právnícká škola pracujících</i> | 26 |
| Druhý obraz: <i>počátky na Státní prokuratuře</i> | 32 |
| Třetí obraz: <i>hodonínský případ</i> | 45 |
| Čtvrtý obraz: <i>proces s řádovými kněžími</i> | 57 |
| Pátý obraz: <i>životní role – proces s Miladou Horákovou</i> | 67 |
| Šestý obraz: <i>vedlejší procesy v akci „D“</i> | 96 |
| Sedmý obraz: <i>„u Státní prokuratury není zvykem vyslovovat zprošťující rozsudky“</i> | 108 |
| První intermezzo: okresní prokurátorkou v Rokycanech | 121 |
| Třetí dějství: prokurátorkou na Krajské prokuratuře v Plzni | 132 |
| První obraz: <i>bouře po měnové reformě</i> | 132 |
| Druhý obraz: <i>případ monsignore Josefa Limpoucha</i> | 138 |
| Třetí obraz: <i>případ rostlinolékaře Čestmíra Nováčka</i> | 141 |
| Čtvrtý obraz: <i>procesy s lidovci a sociálními demokraty</i> | 151 |
| Pátý obraz: <i>čtenáři americké dobrodružné literatury</i> | 164 |
| Šestý obraz: <i>pronásledování skautů</i> | 166 |

| | |
|--|-----|
| Sedmý obraz: <i>soudní perzekuce v letech 1953–1964 na Plzeňsku</i> | 174 |
| Osmý obraz: <i>soukromý život dělnické prokurátorky</i> | 180 |
| Devátý obraz: <i>špionážní případ rodiny Steinbergerových</i> | 182 |
| Desátý obraz: <i>obrodný proces a normalizace na krajské prokuratuře</i> | 187 |
| Druhé intermezzo: utajená minulost komunistické justice | 196 |
| Čtvrté dějství: cesta do vězení | 199 |
| První obraz: <i>„když o to máte zájem, tak to zkuste“</i> | 199 |
| Druhý obraz: <i>„nejsem žádný vlkodlak“</i> | 208 |
| Epilog | 222 |
| Poznámky | 224 |
| Prameny a literatura | 244 |
| Jmenný rejstřík..... | 255 |
| Ediční poznámka | 263 |

Záměr napsat tuto knihu vznikl postupně od léta do podzimu 2007. Na jeho počátku stál šok, který ve mně vyvolal dnes již proslulý rozhovor, jež Ludmila Brožová-Polednová poskytla mezi dveřmi svého plzeňského bytu redaktorce Lidových novin Haně Čáповé. Četl jsem jej 2. srpna na chatě u přátel v Ostravici a podobně jako mnozí další čtenáři nevěřil vlastním očím. Stará paní, která byla právě obžalována z podílu na justiční vraždě Milady Horákové, tu mluví, jako by se nepsal rok 2007, ale 1950. O politickém procesu neměla nikdy žádné pochybnosti, Horáková byla vinná, protože „doznávala trestnou činnost“. Zároveň sebevědomě tvrdí, že měla „hrozně vysoké IQ,“ a naznačuje jakousi svou filozofii dějin, v níž „vše souvisí se vším“ a „vyhrává, kdo má delší šavli“. Měl jsem pocit, že jsem právě objevil živoucí fosilii – netvořa, který měl podle všech předpokladů vyhynout před dávnými lety, ale jakousi hříčkou přírody přežil až do našich dnů.

O tři měsíce později odsoudil Městský soud v Praze Ludmilu Brožovou-Polednovou na osm let do vězení. Šlo o nejvyšší trest, jaký kdy udělily české soudy za tzv. zločiny komunismu. Proces splnil svůj účel pro ty, kterým šlo hlavně o spravedlnost a „vyrovnaní se s minulostí“. Mě však mnohem více zajímala sama živoucí fosilie. Jaký druh myšlení, výchovy, vzdělání, zkušeností, povahy či charakteru vedou k tomu, že člověk více než půl století není nucen korigovat své chybné představy o světě? Je Ludmila Brožová hloupá, fanatická, nestydatá? Trpí nějakou poruchou? Brzy mi bylo zřejmé, že odpovědi na tyto otázky budu muset hledat sám, protože osobností a rolí bývalé dělnické prokurátorky se nezabývala žádná studie.

K prvním rešerším jsem z různých důvodů mohl přistoupit až na jaře 2008. Hned zpočátku se ukázala jedna nesnáž, která

zásadním způsobem ovlivnila i výslednou podobu knihy: je velmi obtížné psát životopis žijícího člověka, který se tohoto projektu odmítá alespoň dílčím způsobem účastnit. Dopis, v němž jsem Ludmile Brožové-Polednové vyložil, že píšu její biografii, a požádal ji o interview, zůstal bez odezvy. 15. srpna 2008 jsem se bývalou prokurátorku pokusil navštívit doma na plzeňských Slovanech, ale měl jsem méně štěstí než o rok dříve Hana Čáповá. Ludmila Brožová-Polednová mi pouze přes zavřené dveře řekla, že leží a nic neslyší. Později odmítla žádost o rozhovor i její dcera. Některé dílčí otázky především ze soukromého života bývalé prokurátorky není proto možné spolehlivě objasnit.

Soud posuzoval a trestal pouze činnost bývalé dělnické prokurátorky při procesu s Miladou Horákovou a k této hlavní kauze byla také zaměřena pozornost referujících médií. V letech 1950–1964 byla však Ludmila Brožová-Polednová žalobkyní ve stovkách zmanipulovaných politických procesů. O lidech odsouzených v těchto procesech, jejichž počet lze zatím jen přibližně odhadovat na více než tisíc, však až na výjimky nevíme vůbec nic. Cílem této knihy bylo proto nejen popsat kariéru jedné dělnické prokurátorky, ale na konkrétních případech analyzovat tehdejší justiční zvrhlosti. Snažil jsem se o to, aby byla alespoň některým doposud bezejmenným obětem Ludmily Brožové-Polednové vrácena jejich lidská tvář.

Tato kniha by nemohla vzniknout bez pomoci celé řady osob. Na prvním místě je nutno poděkovat pamětníkům, kteří se s autorem podělili o své často nepřilíš radostné vzpomínky. Velkým vděkem je autor povinován také archivářům, kteří pomohli s vyhledáním relevantních archivních pramenů, z nichž je nutno jmenovat alespoň neúnavnou a zapálenou Alenu Šimánkovou z Národního archivu v Praze. Za kritické poznámky k rukopisu a zprostředkování řady materiálů je autor zavázán Pavlíně Kourové a Tomáši Bursíkovi. Za pomoc či radu je autor dále vděčen Lucii Bartošové, Petru Braunovi, Ondřeji Bratinkovi, Jaroslavu Cuhrovi, Haně Čáповé, Markétě Čekanové, Zvonimíru Dragounovi, Jitce Gruntové, Evě Javorské, Petru Kourovi, Aleši Kýrovi, Karlu Lešanovskému, Pavlu Palečkovi, Zdeňku Poustovi, Michalu Peh-

rovi, Jiřímu Rajlichovi, Karlu Sieberovi, Františku Schulmannovi, Josefu Tomešovi a Martinu Vadasovi. V neposlední řadě je autor zavázán také Nadaci Český literární fond za poskytnutí tvůrčího stipendia k napsání práce.